

Φράνς Μόλναρ: «Όλυμπία» — Θέατρο Κυβέλης. Η κ. Κυβέλη επί κεφαλής του θιάσου της — πολύ πειο λιγοπρόσωπο από άλλοτε — άρχισε τις παραστάσεις της στο θέατρό της. Για πρώτη εμφάνισή της διέλεξε ένα έργο του Όυγκρου συγγραφέως Φράνς Μόλναρ «Όλυμπία». Συνήθισαμε κάθε έργο που έχει δυο άσπετα να τό λέμε κωμωδία και κάθε έργο που παρουσιάζει μερικά γελοία σημεία να τό χαρακτηρίζουμε σάτυρα. Έτσι πολύ φυσικά έξηγεΐται πώς και γιατί ή «Όλυμπία» χαρακτηρίσθηκε ως σάτυρα της άλλικης κλίμας των Αφβούργων. Είναι όμως σάτυρα; Κάθε άλλο. Είναι ένα από τά συνειθισμένα κατασκευάσματα που επί δεκαετηρίδες όλόκληρες μάς σερβίρουν τά δυο σοβαρά θέατρα των Αθηνών, αυτά που δίνουν τόν τόνο και στά μικρότερα. Εύτυχώς ή κ. Κυβέλη έχει τήν στοιχειώδη σωφροσύνη να μήν έξηγγέλη άναγεννήσεις και άνακαινίσεις κάνει επιχείρηση καθαρά και ξάστερα και αν τά έργα που παίζεΐ είναι άνεθασμένα με δσην έπιμέλεια σκηνοθετούνται και τά έργα της «Ελευθέρας Σκηνης» γίνεται γιατί ή κ. Κυβέλη καταλαβαίνει πολύ καλά ότι τοδτα είναι ή πρώτη στοιχειώδης προϋπόθεση για τήν έπιτυχία της δουλειάς της. Ένα έργο λοιπόν εύχάριστο, που να μήν ένοχλή διόλου τή σκέψη του

θεατοϋ, άνεθασμένο με γοδσο, παιγμένο καλά, συντελεστικό στην καλή χώνευση είναι, ότι χρειάζεται, είναι, ότι επί χρόνια προσφέρουν κατά έννενηντα έννέα έκατοστά τά δυο θέατρα. Στην «Όλυμπία» υπάρχει πεζολογική χαριτολογία, έξωτερικες γραμμές διαφόρων τύπων που δέν δείχνονται παρά επιφανειακά, ένα έλαφρό στοιχείο φάρσας, τίποτε τό βαθύτερο, ούτε ίχνος παραμικρής σατύρας, ούτε καν νύξια για τό βαθύτερο τραγικό στοιχείο του κλείνει ένας τύπος που έξωτερικά προκαλει τά γέλοια των άλλων. Είναι όπως είπα παραπάνω ένα κατασκευάσμα γραμμμένο με τή γνωστή εκείνη συνταγή που ασφαλίζει σειρά παραστάσεων σ' ένα έργο.

Η κ. Κυβέλη δέν έκαμε νέα σκηνικά σ' αυτό τό έργο. Ήξερε τήν έφτασε ένα καλό παίξιμό δικό της, ένα άρμονικό σύνολο του θιάσου της. Στάθηκε βέβαια σσοιότερα από άλλους που σε κατώτερα «σκηνικά παρόδοξα» σκοτώνονται να κάνουν σκηνογραφίες για να τά σώσουν και θυμίζουμ μ' αυτό τόν τρόπο νεαρούς ποστάστρους που γράφουν ανάλατους στίγους αλλά τούς τυπώνουν σε γαστί βερζέ, τούς παρουσιάζουν σε πολυτελή εκδοχή κι' έτσι νομίζουμ πως θα σώσουν τήν τόσο ίσχνή παραγωγή τους. Δέν πετυχαίνουμ όμως παρά να γεννήσουν τό θλιβερό συναίσθημα που νοιώθει κανείς όταν βλέπει άδικα και για τό τίποτα να σπαταλώνται κόποι και χρήματα.

Είπα στην άρχή ότι ο θιάσος της κ. Κυβέλης παρουσιάσθηκε φτωγότερος σε άνθρώπινο ύλικό από άλλοτε. Άφίνω τό Βεάκη αλλά ούτε τόν κ. Δενδραμή άνεπλήρωσε ο κ. Μπούροζ, νέος ήθοποιός, στερημένος όμως κάθε ταλέντου.

Η κ. Κυβέλη υπήρξε πολύ καλή καθώς και ή κ. Σαπφώ Αλκαίου. Ο Λεπαιώτης καλά θα κάμη να πάσση να συγγέη τό κωμικό παίξιμο με τό καραγκιοζηλίκια που προκαλουν τά γέλοια αλλά και τήν αποκαρδίωση. Τι σαλτιμπαγκικά πηδήματα ήταν εκείνα. Ή μήπως ένόμιζαν ότι παίζεΐ σε τοίκο; Σ' αυτό υπέχει μια εθθונה και ή κ. Κυβέλη που δέν τόν σταματά σ' αυτόν τόν κατήφορο. Ή θνίς Παυλογιάννη πολύ καλύτερη από άλλες πρόγενέστερες έμτανίσεις της αλλά και πάλιν άπορήτως μονότονη. Ο κ. Τσαγανέας άριστά καλός.

ΚΡΙΤΩΝ